

РЕШЕНИЕ

№ 246

гр. София, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 13.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **12727** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр.с чл.145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е след като с Определение № 6789 от 23.12.2021 г., постановено от АССГ по адм.дело № 12688/2021 г., производството по делото е разделено, като от жалбата на Д. С. К., гражданин на Руската федерация, срещу Заповед № 5364з-2596/13.12.2021 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която спрямо чужденеца е наложена принудителна административна мярка "Принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци", е отделена жалбата срещу Заповед № 5364з-2595/13.12.2021 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която спрямо чужденеца е наложена ПАМ "Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна".

Предмет на настоящото дело е жалбата на Д. С. К., гражданин на Руската федерация, срещу Заповед № 5364з-2595/13.12.2021 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която спрямо чужденеца е наложена ПАМ "Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна".

В жалбата се сочи, че жалбоподателят през целия си живот е живял в България - от 1974 г. до момента, тук е завършил образованието си, баща му е български гражданин. Твърди се, че К. няма роднини и социални контакти в държавата си по произход, не владее руски език. Посочва се, че нищо не го свързва с Русия. Жалбоподателят моли за отмяна на оспорената заповед. В с.з. жалбоподателят не се явява, а служебният му

процесуален представител адв.П. поддържа жалбата, пледира за отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

Ответникът - Директорът на дирекция "Миграция" в МВР, чрез юк.Ч. изразява становище за неоснователност на жалбата. Сочи, че чужденецът няма трайно установени социални контакти, няма данни за легални доходи за издръжка, осъждан е многократно за различни умишлени престъпления на територията на страната. Моли оспорената заповед да бъде потвърдена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С предложение рег.№ 5364р-25163/13.12.2021 г. от Началник отдел П. при дирекция "Миграция" в МВР (л.18) е предложено спрямо Д. К. да бъде издадена заповед за налагане на ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Предложението е мотивирано със следните данни и обстоятелства, относими към жалбоподателя: Д. С. К. пребивава в страната от 1989 г., когато е пристигнал от Руската федерация заедно с родителите си. Майка му е руска гражданка, починала през 2016 г. Баща му е български гражданин, починал през 2019 г. Спрямо него е наложена ПАМ „Отнемане правото на пребиваване на чужденец в Република България“ със Заповед № 5364з-1543/14.04.2016 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР (л.82). Руският гражданин е осъждан многократно за извършени умишлени престъпления на територията на Република България. Същият е изтърпял наказание „лишаване от свобода“ в Затвора-гр.С. за престъпление по чл.354а НК по НОХД № 5177/2013 г. по описа на Софийския градски съд, а за престъпление по чл.196, ал.1 НК по НОХД № 1224/2018 г. е осъден на 1 година лишаване от свобода. Няма живи близки и роднини в Република България; няма брачни връзки на територията на Република България, нито е родител на български или чужд гражданин, за който да полага грижи. Няма информация за наличие на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване, предоставящо право на пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Не е семеен и няма деца. Формиран е извод, че въпреки продължителния си престой в Република България, чужденецът, видно от неговите действия и постъпки, не се съобразява и не зачита законите на Република България. С чуждия гражданин е проведена беседа, на която е заявил, че е закупил апартамент в [населено място], не желае да се завърне доброволно в страната си на произход, като за това е отказал да съдейства на полицейските органи. Руският гражданин не попада в категорията „уязвими лица“ по смисъла на Параграф 1, т. 46 от ДР на ЗЧРБ.

При тази фактическа обстановка е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № 5364з-2595/13.12.2021 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която на Д. К. на основание чл.44, ал.1 и чл.41, т.2 ЗЧРБ е наложена ПАМ "Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна". За да наложи същата, административният орган се е позовал на мотивите, изложени в предложението рег.№ 5364р-25163/13.12.2021 г., като е приел за установено, че лицето не е напуснало страната до изтичане на разрешението му срок – 09.10.2019 г., определен със Заповед № 5364з-1543/14.04.2016 г. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 13.12.2021 г.

От приетите по делото писмени доказателства, неоспорени от жалбоподателя, се установи, че със Заповед № 5346р-1543/14.04.2016 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР (л.82) е отнето правото на пребиваване на чужденеца в Република

България. Жалбата срещу посочената заповед е отхвърлена с Решение № 7570 от 04.12.2019 г., постановено по адм.дело № 10676/2019 г. по описа на АССГ (л.54). Съдебният акт е влязъл в сила.

От удостоверение № 73/2018 г., издадено от С. затвор (л.74), се установява, че Д. С. К. е изтърпял присъда по НОХД № 1224/2018 г. по описа на Районен съд-София, в размер на 1 година лишаване от свобода. Постъпил е в затвора на 24.01.2018 г. и е освободен на 27.06.2018 г.

От писмо № П-263/08.06.2022 г., издадено от Центъра за информационно осигуряване на образованието при Министерството на образованието и науката (л.77), се установява, че през учебната 2015/2016 г. Д. С. К. се е обучавал в дневна форма на обучение в IX клас на СОУ „Св.И. Р.“-К..

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като депозирана в законовия 14-дневен срок от връчване на индивидуалния административния акт. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

По същество жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно чл.44, ал.1 ЗЧРБ - Директор на дирекция "Миграция".

Актът е издаден в предписаната от закона форма и е мотивиран от фактическа и правна страна, вкл. с мотивите в Предложение рег.№ 5364р-25163/13.12.2021 г., което е съответно на Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г., ОСГК на ВС.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил заповед в противния смисъл. Чужденецът адекватно е организиран защитата си, поради което е спазено изискването по чл.12, т.1 от Директива 2008/115/ЕО за предоставяне на информация относно съществуващите правни средства за защита. Заповедта е връчена на език, който лицето владее, за което лично е положило подпис (л.17). На жалбоподателя е предоставена възможност да се запознае с преписката, да отправи възражения, да сочи факти и обстоятелства, да предоставя доказателства, което не е сторено от него. Оспореният административен акт е издаден при напълно изяснена фактическа обстановка.

Съдът намира издадената заповед за материално законосъобразна.

Заповедта е издадена на основание чл.41, т.2 ЗЧРБ, според която ПАМ "връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл.39б. В случая е отнето правото на пребиваване на чужденеца в Република България със Заповед № 5346р-1543/14.04.2016 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР. Същата е обжалвана, но жалбата е отхвърлена с влязъл в сила съдебен акт. При това положение е налице хипотезата по чл.41, т.2 ЗЧРБ: лицето не е напуснало страната до изтичане на разрешения му срок – 09.10.2019 г., определен със Заповед № 5364з-1543/14.04.2016 г.

Според чл.44, ал.2 ЗЧРБ при налагане на мярката е дължима преценка за общата продължителност на пребиваване на чужденеца в Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. В Предложение рег.№ 5364р-25163/13.12.2021 г. са отчетени обстоятелствата по чл.44, ал.2 ЗЧРБ и по-специално дългия период на пребиваване на жалбоподателя в страната, но от друга страна е отчетено, че няма регистрирани брачни връзки в страната, нито дете, за което да се грижи, поради което е надделял общественият интерес. Видно е от проведената беседа, чието съдържание е възпроизведено в официален документ – указаното предложение, че чужденецът не желае да се завърне доброволно в страната си на произход, като за това е отказал да съдейства на полицейските органи. Притежава руски национален паспорт. Наред с това е безспорно установено, че той е осъждан многократно.

Видно е, че това не е единственото провинение на лицето, поради което следва да бъде споделен изводът на административния орган, съставил предложението, че въпреки продължителния си престой в Република България, чужденецът, видно от неговите действия и постъпки, не се съобразява и не зачита законите на Република България.

Чужденецът не е депозирал молби за предоставяне на закрила по ЗУБ, като няма стартирана процедура по предоставяне на международна закрила по отношение на жалбоподателя, която да е приключила с влязло в сила решение, поради което оставането му в Република България е лишено от основание. По силата на чл.9, § 1 от Директива 2013/32, кандидатите за международна закрила могат да останат в държавата членка единствено за целите на процедурата по предоставяне на закрила, докато решаващият орган се произнесе, в съответствие с процедурите на първа инстанция, установени в глава III, като изрично е установено, че това право не е право на пребиваване. Според чл.46, § 5 от същата директива държавите членки позволяват на кандидата да остане на територията, докато изтече срокът, в който те упражняват правото си на ефективна защита, и когато това право е упражнено в рамките на този срок в очакване на резултата от защитата.

Чужденецът не е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБългария. В хода на проверката не е установено наличие на обстоятелствата по чл.44, ал.2 ЗЧРБ обстоятелства. Лицето е дееспособно, не спада към категориите "уязвими лица", пребивава в Република България продължително време, няма данни да е с влошено здравословно състояние.

Така изложеното води до извода, че при издаване на заповедта не е допуснато нарушение на чл.44, ал.2 ЗЧРБ. Решението за налагане на ПАМ е взето индивидуално и въз основа на обективни критерии по смисъла на предложение 6 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. Според константната практиката на Съда на Европейския съюз, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл.6, § 1 от Директива 2008/115, при съобразяване с предвидените в чл.6, § 2-5 от нея изключения, да приемат решение за връщане - Решение от 28 април 2011 г. по дело El Dridi, C-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело Achughbadian, C-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело Mukarubega, C-166/13, т.57. Следователно взетото решение за налагането на

процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с предвижданията на общностното право, като не се установяват изключенията по чл.6, § 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл. 5 от Директива 2008/115.

Ето защо се налага изводът, че издадената заповед е законосъобразна, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и с оглед своевременно отправеното искане от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, същото следва да бъде уважено. В тази връзка жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ във вр.с чл.24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл.46, ал.1 и следващите от ЗЧРБ и чл.143 от АПК, Административен съд-София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. С. К., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] , срещу Заповед № 5364з-2595/13.12.2021 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която спрямо чужденеца е наложена принудителна административна мярка "Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна".

ОСЪЖДА Д. С. К., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] , да заплати на Дирекция "Миграция" в Министерството на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: